

“Anders” zijn

In 1947 deed Temple Grandin de uitspraak; “Ik ben anders, niet minder”.

Enige tijd geleden was ik op een symposium dat georganiseerd werd door een oudervereniging hier op het eiland. Zij hebben onze school benaderd of wij een lezing wilden geven over de wijze waarop wij kinderen onderwijs bieden, maar vooral de wijze waarop wij kinderen met speciale behoeften een plekje bieden binnen onze reguliere school.

Voor deze lezing zocht ik een citaat om pakkend weer te kunnen geven hoe wij als school denken over onderwijs bieden en kinderen een veilige plek bieden. Dat werd de uitspraak die in de eerste zin staat.

Er wordt vaak gesproken over “labeltjes plakken” als kinderen worden doorverwezen voor aanvullend onderzoek. Als je labeltjes zou willen plakken, alleen om iets een naam te geven, dan zou dit hele citaat geen hout snijden. In onze visie staat dat ieder kind uniek is en daarmee dus al gelijk speciaal. Iedereen leert anders, denkt anders, fantaseert anders en speelt anders. Als school zijn we altijd aan het zoeken hoe we dit kunnen gebruiken in onze dagelijkse lessen en kunnen samenvoegen met de methodes. Je probeert een groepsproces in gang te zetten, waarbij kinderen ook nieuwe manieren kunnen leren, nieuwsgierig worden en leren van elkaar. Een aanvullend onderzoek kan helpen om de denkwijze van een kind beter te kunnen begrijpen, om er achter te komen wat een kind nodig heeft en ook wat het leerproces kan verstoren. Het gaat dan niet om het “labeltje” maar wat wij als school kunnen doen om een kind zo goed mogelijk te begeleiden en te stimuleren het hoogst haalbare eruit te halen.

Tijdens het symposium probeerde ik dit over te brengen aan de luisteraars. Probeerde ik uit te leggen wat deze denkwijze soms van onze leerkrachten vraagt, tomeloze fantasie, vindingrijkheid en vooral geduld. Leren blij te worden van hele kleine successen, en accepteren dat het soms niet zo snel gaat als je zou willen. Maar ik probeerde de luisteraars ook te vertellen wat deze denkwijze doet met de kinderen op je school. Als je met elkaar accepteert dat iedereen anders is, maar daarmee niet minder, alleen maar uniek dan krijg je kinderen die behulpzaam zijn, tolerant zijn en vooral ruimdenkend.

Dat is een visie om vast te houden en uit te blijven dragen, altijd op zoek naar de mogelijkheden en niet naar de onmogelijkheden, alles als een uitdaging aangrijpen en kinderen vooral trots laten zijn. Trots op wie ze zijn en wat ze kunnen bereiken. Je mag trots zijn, en daarmee dus anders, maar vooral niet minder